

Sygn. akt I C 45/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Grzybowska

Protokolant: Magdalena Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2017r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **U. S.**

przeciwko **K. L.**

o zapłatę 5.110,68 zł

I. zasądza od pozwanego **K. L.** na rzecz powódki **U. S.** kwotę 5.110,68 zł (słownie: pięć tysięcy sto dziesięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lipca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie

w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, wynoszącej aktualnie 7 % w stosunku rocznym – do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 2.516,76 zł (słownie: dwa tysiące pięćset szesnaście złotych siedemdziesiąt sześć groszy);

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego **K. L.** na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 34,09 zł (słownie: trzydzieści cztery złote dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 45/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 lipca 2015 roku powódka **U. S.** wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanego **K. L.** kwoty 5.110,68 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Na wartość dochodzonej kwoty składają się: 5.000 zł jako należność podstawowa oraz odsetki liczone od dnia 16 marca 2015 roku do dnia wniesienia powództwa w kwocie 110,68 zł (oprocentowanie w wysokości 8% ustalono na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych). Powódka domagała się także zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż była właścicielką mieszkania położonego w Ł. przy ul. (...). Z uwagi, iż na stałe zamieszkuje ona w H., w dniu 10 listopada 2010 roku udzieliła swojemu bratu – **M. S. (1)** – pełnomocnictwa do administrowania nieruchomością. **M. S. (1)** zawarł w dniu 11 września 2013 roku umowę najmu ww. lokalu z **K. L.** Według przekazanych przez powódkę informacji najemca początkowo wywiązywał się z ciążących na nim obowiązków. Jednakże wskutek późniejszych problemów z płatnościami umowa została rozwiązana w styczniu 2015 roku. W związku z porozumieniem co do zakończenia trwania najmu lokalu strona pozwana złożyła oświadczenie, zgodnie z

którym zobowiązała się do zapłaty kwoty 5.000 złotych tytułem zadłużenia z umowy najmu do dnia 15 marca 2015 roku. W ocenie powódki pozwany uznał dług. Mimo wezwania do zapłaty zaległości nie zostały uregulowane.

W uzupełnieniu pozwu powódka sprecyzowała, iż wnosi o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 5.000 złotych od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty.

Dnia 9 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w Ś. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając żądanie pozwu w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty dnia 4 grudnia 2015 roku pozwany wniósł sprzeciw, podkreślając, iż uregulował już wszystkie zaległości wynikające z umowy najmu lokalu. Wskazał, iż przekazał kwotę 5.000 zł osobiście do rąk M. S. (1). Przy przekazaniu pieniędzy obecny był A. L. (1).

W odpowiedzi na otrzymany sprzeciw od nakazu zapłaty powódka podniosła, iż pozwany nigdy nie uregulował żadnej należności do rąk M. S. (1), gdyż wszystkie należności były przez cały okres najmu wpłacane na rachunek, jaki został wskazany w umowie. Nadto, powódka wskazała, iż po złożeniu oświadczenia przez pozwanego – zobowiązania się do zapłaty 5.000 zł – M. S. (1) nie widział się z pozwanym i nie otrzymał od niego żadnych pieniędzy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka U. S., będąca właścicielem nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), udzieliła M. S. (1) pełnomocnictwa do administrowania nieruchomością dnia 10 listopada 2010 roku, które obejmowało wykonywanie wszelkich czynności w zakresie zarządu zwykłego, który okaże się konieczny w związku z powyższą nieruchomością, w tym m. in. zawieranie i zmienianie umowy najmu powyższej nieruchomości.

Dowód: pełnomocnictwo do administrowania nieruchomością – k. 8-9.

Dnia 11 września 2013 roku M. S. (1), działający na rzecz U. S. zawarł z K. L. umowę najmu lokalu przy ulicy (...) w Ł.. Treść powyższej umowy przewidywała w § 2:

1. Strony ustalają miesięczny czynsz płatny przez najemcę wynajmującemu w kwocie 800,00 złotych.
2. Dodatkowo najemca był zobowiązany do uiszczania opłat eksploatacyjnych związanych z użytkowaniem lokalu (czynsz dla Spółdzielni Mieszkaniowej, koszty energii elektrycznej, gaz, woda). Opłaty te są zmienne, uzależnione m.in. od sezonu grzewczego czy zużycia wody, energii elektrycznej przez lokatorów mieszkania. W dniu podpisania umowy opłata dla Spółdzielni Mieszkaniowej wynosiła 390,00 zł.
3. Łączna kwota z tytułu czynszu najmu oraz opłaty dla Spółdzielni Mieszkaniowej, wynosząca 1.190 zł, płatna będzie z góry najpóźniej do 10 dnia każdego miesiąca. Za datę wpływu środków pieniężnych uznaje się datę zaksięgowania ich na koncie bankowym wynajmującego.
4. Opłaty eksploatacyjne związane z użytkowaniem lokalu (opłaty energii elektrycznej, gazu) najemca będzie wносił na podane poniżej konto bankowe wynajmującemu na podstawie faktur lub rachunków wystawionych przez dostawców, w terminie pięciu dni roboczych od daty doręczenia przez wynajmującego najemcy faktur lub rachunków.
5. Najemca zobowiązuje się dokonywać zapłaty na konto bankowe Pani L. S. o numerze (...). Jeżeli opłata dla Spółdzielni Mieszkaniowej, o której mowa w ust. 2 powyżej, ulegnie podwyższeniu, najemca zobowiązuje się do zapłaty na rzecz tejże Spółdzielni Mieszkaniowej opłaty z tytułu umowy najmu odpowiednio powiększonej.
6. Najemca zobowiązuje się także ponosić opłaty za użytkowanie mediów tzn. opłaty telewizji kablowej, internetu, telefony itp. nazywane dalej przez strony opłatami za media.

Zgodnie z § 3 ust. 1 i 2 ww. umowy strony ustalają kaucję w wysokości stanowiącej 800,00 zł. Kaucja pobierana jest dla zabezpieczenia roszczeń wynajmującego z tytułu ewentualnych, powstałych z winy najemcy w trakcie trwania umowy

najmu zniszczeń lub zużycia lokalu ponad normalne w trakcie jego użytkowania lub nieopłacanie należności dla Wspólnoty, z tytułu kosztów eksploatacyjnych i/lub rachunków za media. W myśl § 3 ust. 4 ww. umowy po rozwiązaniu umowy najmu w przypadku braku zaległości w opłatach za media oraz po stwierdzeniu przez Wynajmującego stanu przedmiotu umowy w zakresie zniszczeń bądź zużycia lokalu kaucja zostanie zwrócona najemcy, najpóźniej w ciągu 30 dni od daty zdania mieszkania wynajmującemu, po przejęciu lokalu przez wynajmującego oraz ostatecznym rozliczeniu należności. Kaucja jest nieoprocentowana, podlega zwrotowi w całości, jeżeli lokal zostanie przekazany w stanie posprzątanym, lub w kwocie pomniejszonej o 200 PLN na pokrycie kosztów sprzątanania.

Zgodnie z § 4 ust. 1 ww. umowy umowa niniejsza obowiązuje od dnia 1 października 2013 roku i zawarta zostaje na okres 24 miesięcy, czyli do dnia 30 września 2015 roku.

Dowód: umowa najmu lokalu – k. 10-13.

Pozwany na początku trwania umowy zapłacił należności za 3 miesiące z góry, potem zdarzały się drobne opóźnienia. Czynnosc oraz opłaty za okres od stycznia do maja 2014 roku oraz lipiec 2014 roku zostały zapłacone przez pozwanego na rachunek bankowy wskazany w umowie najmu. Po roku trwania umowy powstało zadłużenie za prąd, ale wynikało ono z różnicy pomiędzy prognozą, a faktycznym zużyciem. Z uwagi na problemy z pracą długi pozwanego za czynsz i media zaczęły narastać. M. S. (1) przeznaczył kaucję na zaległe opłaty pozwanego.

Dowód:

- zeznania świadka M. S. (1) – k. 79-79v;
- dowody dokonywania przelewów bankowych przez pozwanego z tytułu należności z umowy najmu – k. 54-59.

W trakcie trwania umowy najmu M. S. (1) i K. L. nie pozostawali w żadnym konflikcie. Z powodu niewywiązywania się przez pozwanego z obowiązków najemcy M. S. (1) i pozwany rozwiązali umowę najmu lokalu pod koniec stycznia 2015 roku. Doszło wtedy do ustalenia wysokości zaległości ciążyących na pozwanym. Wynajmujący i najemca nie dokonali na piśmie zestawienia zaległego czynszu i innych opłat. K. L. oświadczył, iż wynajmował lokal do dnia 27 stycznia 2015 roku. Jednocześnie, zobowiązał się na piśmie do spłaty 5.000 złotych wynikających z zaległości z wynajmu mieszkania znajdujące się w Ł. ul. (...) do dnia 15 marca 2015 roku.

Dowód:

- zeznania świadka M. S. (1) – k. 79-79v;
- zeznania pozwanego K. L. – k. 131;
- oświadczenie pozwanego o zobowiązaniu się do spłaty kwoty 5.000 złotych tytułem zaległości z umowy najmu – k. 14.

Zaległości z tytułu umowy najmu w kwocie 5.000 zł nie zostały uregulowane przez pozwanego.

Dowód: zeznania świadka M. S. (1) – k. 79-79v.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie przedstawionych przez powódkę dokumentów, w tym w szczególności umowy najmu lokalu, dowodów dokonywania przelewów przez pozwanego oraz oświadczenia pozwanego o zobowiązaniu się do spłaty kwoty 5.000 złotych tytułem zaległości wynikających z umowy najmu. Pozwany nie kwestionował prawdziwości ani treści tych dokumentów. Nie ma wątpliwości, iż strony zawarły umowę najmu lokalu, a także iż pozwany zobowiązał się na piśmie do spłaty 5.000 złotych.

Na wiarygodność zasługują także zeznania świadka M. S. (1). Przekazane przez niego informacje są w znacznej mierze zbieżne z treścią zawartej umowy najmu. Świadek stwierdził, iż czynsz i opłaty były dokonywane przez pozwanego na rachunek bankowy, co potwierdziły przedłożone przez powódkę dowody dokonywania przelewów. Nadto, z treści zeznań M. S. (1) wynika, iż po rozwiązaniu umowy nie widział się z K. L. osobiście. Na potwierdzenie tego faktu strona

powodowa przedstawiła kartę ewidencji pracy świadka, z której wynika, iż w okresie od stycznia do marca 2015 roku nie mógł być obecny w Ł. z uwagi na wykonywaną przez niego pracę.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd nie wziął pod uwagę zeznań A. L. (2) z uwagi na ich niejednoznaczny charakter. Co prawda, świadek wiedział, że K. L. wynajmuje mieszkanie i z tego tytułu ma pewne zaległości. Nadto, A. L. (2) przyznał, że pożyczył pozwanemu 700 zł i razem z nim pojechał na miejsce, gdzie pozwany miał uregulować jakieś należności. Jednocześnie, świadek nie był świadomy, z czego wynikało zadłużenie. Nie znał mężczyzny, który odbierał od pozwanego pieniądze. Nie wiedział także, jaką kwotę pieniędzy K. L. przekazał w kopercie, ani też, czy umowa najmu została rozwiązana. Świadek nie był również w stanie precyzyjnie określić momentu, w którym doszło do tego zdarzenia, określając, iż było to od około dwóch do trzech i pół roku temu. Wskazał jedynie, że w tym okresie pozwany najprawdopodobniej pracował, bo oddał mu pożyczone pieniądze. Nadto, A. L. (2) nie był obecny bezpośrednio przy przekazywaniu przez pozwanego koperty pieniędzy, zaś całą sytuację obserwował z dala (w jego opinii - z odległości około 200 metrów), siedząc w samochodzie. Nie widział także, aby K. L. podpisywał jakiegokolwiek oświadczenie. Na podstawie zeznań świadka Sąd nie mógł w sposób oczywisty wywnioskować, iż doszło do spłaty zadłużenia z tytułu umowy najmu lokalu położonego w Ł. przy ul. (...).

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego w części, w której przyznał on, że wynajmował mieszkanie należące do powódki oraz że rozwiązanie umowy najmu było spowodowane zaległościami z tytułu czynszu i opłat za lokal, bowiem w tym zakresie zeznania te są zbieżne z dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy, jak również informacjami przekazanymi przez M. S. (1). Jednakże, Sąd uznał za niewiarygodne twierdzenia pozwanego, w których podnosił on, że po rozwiązaniu umowy najmu dokonał on spłaty zaległości w kwocie 5.000 złotych. Informacja ta jest sprzeczna z dokumentami przedstawionymi przez powódkę i zeznaniami M. S. (2), które – w ocenie Sądu – tworzą spójną i logiczną całość.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości co do zasady, jak i wysokości.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Na podstawie § 2 ust. 1, 2 i 6 umowy najmu lokalu z dnia 11 września 2013 roku najemca był obowiązany do opłacania miesięcznego czynszu w wysokości 800 zł, uiszczania opłat eksploatacyjnych opłat eksploatacyjnych związanych z użytkowaniem lokalu (czynsz dla Spółdzielni Mieszkaniowej, koszty energii elektrycznej, gaz, woda) oraz ponoszenia opłat za użytkowanie mediów tzn. opłat telewizji kablowej, internetu, telefonu itp.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła od pozwanego zadłużenia w kwocie 5.000 zł wynikającego z zaległych opłat i czynszu z umowy najmu lokalu, powiększonego o kwotę 110,68 zł tytułem odsetek ustawowych za okres od dnia wymagalności roszczenia tj. 16 marca 2015 roku do dnia wniesienia pozwu. Należność w kwocie 5.000 zł wynikała z oświadczenia pozwanego, w którym zobowiązał się on, że do dnia 15 marca 2015 roku spłaci kwotę 5.000 zł wynikającą z zaległości z wynajmu mieszkania znajdującego się w Ł. przy ul. (...).

W ocenie Sądu doszło w niniejszej sprawie do uznania przez pozwanego długu. Uznanie długu może mieć charakter uznania właściwego, stanowiącego umowę, w której strony potwierdzają jego istnienie zwłaszcza co do wysokości długu i terminu jego płatności albo tzw. uznania niewłaściwego, które może ograniczać się do oświadczenia wiedzy (por. wyrok SN z dnia 16 lutego 2005 r., IV CK 492/04, LEX nr 177275). W tym wypadku mamy do czynienia do uznania długu w formie jednostronnego oświadczenia pozwanego, w którym pozwany potwierdził istnienie swojego obowiązku i zobowiązał się do jego realizacji.

Jednocześnie należy podkreślić, iż uznanie długu nie jest czynnością abstrakcyjną. Tytułem zobowiązania dłużnika pozostaje tytuł wierzytelności, którą uznano. Osoba uznająca dług nie traci zatem możliwości przeprowadzenia dowodu, iż uznany dług w rzeczywistości nie istnieje. Uznanie roszczenia nie pozbawiało pozwanego prawa

wykazywania w postępowaniu sądowym, że uznane przez niego zobowiązanie nie istnieje bądź też, że istnieje, lecz w niniejszej kwocie (por. wyrok SN z dnia 4 lutego 2005 r., I CK 580/04). W niniejszej sprawie K. L. miał prawo wykazywać, iż nie jest zobowiązany do zapłaty kwoty wskazanej przez powódkę. Mógł też kwestionować wysokość dochodzonego w pozwie żądania. Jednakże, to na nim spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, bowiem zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Treść przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. wskazuje, iż strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Jednocześnie, nie jest zadaniem Sądu poszukiwać za stroną dowodów, które mogłyby udowodnić fakty przez nią przywoływane. Pozwany nie poparł swojego twierdzenia w przedmiocie spłaty zadłużenia w wysokości 5.000 zł żadnym wiarygodnym dowodem. Jak już wyżej wspomniano, w ocenie Sądu niejednoznaczne zeznania świadka A. L. (2) nie były wystarczające do udowodnienia wersji zdarzeń przedstawionej przez pozwanego. Nadto, zauważyć należy, iż zgodnie z § 2 ust. 4 i 5 umowy najmu najemca był obowiązany dokonywać zapłaty czynszu i opłat na rachunek bankowy wskazany w umowie. Pozwany w żaden sposób nie wykazał, jakoby stan jego konta uniemożliwiał mu dokonanie takiej transakcji, dlatego też Sąd nie wziął pod uwagę jego twierdzeń w tym zakresie. Twierdzenia o braku zwrotu kaucji również nie zostały poparte żadnymi dowodami. Pozwany nie próbował udowodnić, iż potrącenie zaległości z kaucji wpłynęło na jego zobowiązanie, ani iż takie działania powódki były nieuprawnione. W tym stanie rzeczy Sąd przyjął, iż pozwany nie uregulował ciężących na nim zaległości, a tym samym żądanie powódki uznał za uzasadnione.

Jednocześnie, zdaniem Sądu pozwany nie kwestionował wysokości należnych wobec powódki kwot. K. L. twierdził jedynie, że uregulował już wszelkie zaległości i tylko z tego powodu roszczenie powódki było nieuzasadnione. Zatem w istocie kwestią sporną była zasada dochodzonego żądania, a nie jego wysokość. Pozwany przyznał, iż wiedział o istniejących zaległościach z tytułu opłat i czynszu. Z uwagi na treść oświadczenia pozwanego, w którym zobowiązał się do spłaty 5.000 zł, a także brak wypowiedzenia przez niego co do twierdzeń strony przeciwnej w zakresie wysokości żądania i brzmienie przepisu art. 230 k.p.c. Sąd miał podstawy, by orzec jak w punkcie I sentencji wyroku. Zasadzono na rzecz powódki kwotę 5.110,68 zł, na którą składała się należność podstawowa w wysokości 5.000 zł oraz kwota 110,68 zł, stanowiąca odsetki ustawowe za okres od 16 marca 2015 roku do dnia wniesienia pozwu.

Sąd uwzględnił również w całości żądanie odsetkowe strony powodowej, które jednak z uwagi na nowelizację przepisów regulujących kwestię odsetek wymagało doprecyzowania w porównaniu z żądaniem zawartym w pozwie. Zasadzono: odsetki ustawowe liczone od dnia 28 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Na podstawie przepisu art. 481§ 1 i 2 k.p.c.

Na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki koszty procesu w kwocie 2.516,76 zł, na które złożyły się: opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, opłata od pozwu – 250 zł, a także wydatki i wynagrodzenie radcy prawnego, reprezentującego stronę powodową - 2249,76 zł.

W zestawienie kosztów przedstawionym przez pełnomocnika strony powodowej, powódka zażądała przyznania kosztów zastępstwa procesowego, w tym: wynagrodzenia pełnomocnika - powiększone o stawkę podatku VAT - w wysokości 150% oraz zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika do Ł., celem udziału w posiedzeniach w dniach 27.09.2016 r. i 22.11.2016 r. w wysokości 1.049,76 zł (zgodnie z § 2 pkt 1b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 roku w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy).

Orzekając o zwrocie kosztów procesu na rzecz strony reprezentowanej przez radcę prawnego, Sąd przyjmuje za podstawę ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika kwotę umówioną z klientem, w granicach stawek określonych przepisami prawa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2000 r. III CZP 40/00). Jednocześnie, zgodnie z art. 109 § 2 k.p.c. sąd może skorygować jego wysokość, biorąc pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również

przed wniesieniem pozwu, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

W niniejszej sprawie zaistniały podstawy do przyznania pełnomocnikowi procesowemu powódki wynagrodzenia w wysokości stawki minimalnej, ustalonej zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tj. kwoty 1.200 zł. Na dwóch terminach rozpraw obecny był zastępca pełnomocnika procesowego - aplikant D. M.. Pełnomocnik procesowy brał udział osobiście na dwóch terminach rozpraw, prowadzonych w ramach pomocy sądowej przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. W toku postępowania pełnomocnik procesowy ustosunkował się do sprzeciwu pozwanego i pozostałych jego twierdzeń, składał wnioski dowodowe. Podejmowane przez niego działania należy uznać za minimum staranności, jaką powinien dochować profesjonalny pełnomocnik, co w konsekwencji nie uzasadniało przyznania pełnomocnikowi strony powodowej wyższego wynagrodzenia.

Nadto, Sąd nie uwzględnił wniosku o powiększenie wynagrodzenia o kwotę podatku od towaru i usług. W orzecznictwie utrwalilo się stanowisko, iż podatek od towarów i usług (VAT) nie wchodzi w skład niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego z wyboru (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2007 r. III CZP 95/06).

Za uzasadnione należy uznać żądanie zasądzenia kosztów dojazdu pełnomocnika na dwa terminy rozprawy, które odbyły się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. W świetle brzmienia art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu zaliczyć należy wynagrodzenie i wydatki adwokata (radcy prawnego). Analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r. III CZP 33/12) wskazuje, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi zastępowanemu przez pełnomocnika koszty jego przejazdu do sądu, jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Jednocześnie należy zauważyć, iż ustalając wysokość uzasadnionych kosztów przejazdu pełnomocnika procesowego prowadzącego samochód osobowy, można posłużyć się pomocniczo tzw. kilometrówką, tj. właściwymi przepisami mającymi zastosowanie do rozliczeń kosztów podróży służbowych własnym pojazdem przez pracowników. Istota tych przepisów polega bowiem na określeniu pewnych zryczałtowanych kosztów przejazdu samochodem przy uwzględnieniu jego pojemności i aktualnych cen rynkowych paliw i kosztów eksploatacji pojazdu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2012 r. IV CZ 77/12). Wskazana w zestawieniu kosztów odległość pomiędzy Łodzią a Krasnymstawem - 314 km w jedną stronę - jest zbliżona do rzeczywistej. Przyjęta stawka za 1 kilometr przebiegu pojazdu, która dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm⁽³⁾ wynosi 0,8358 zł, jest zgodna z § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 roku w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy. Powyższe uzasadnia – w ocenie Sądu – zasądzenie na rzecz powódki kwoty 1.049,76 zł tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika procesowego.

Zdaniem Sądu koszty doręczeń korespondencji świadkowi należą do wydatków określonych w art. 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (por. uchwała z dnia 26 kwietnia 2002 r., III CZP 23/02). Na podstawie art. 82 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd oparł rozstrzygnięcie o nakazaniu ściągnięcia od pozwanego nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świdnicy w wysokości 34,09 zł, na które składały się koszty doręczenia korespondencji świadkowi A. L. (1). Art. 113 odwołuje się do treści przepisów o kosztach procesu, a tym samym do art. 98 § 1 k.p.c. Wynik postępowania uzasadniał obciążenie pozwanego ww. kwotą. Na marginesie należy zauważyć, iż do przesłuchania A. L. (1) doszło wskutek wniosku pozwanego.